

Днес той наистина се чувстваше особено щастлив, макар ръстът му да не беше се променил и все така да си оставаше най-ниското момче в класа.

ДВАДЕСЕТ ЕВРО

Както обикновено, преди да се прибере вкъщи след училище, Мария зави в малката уличка и се спря пред магазина за играчки. Там, зад стъклото на отрупаната със стоки витрина, бе сложена голяма и красива кукла. Мария постави ръка върху студеното стъкло – сякаш се опитваше да я погали – и се усмихна тъжно. О, тази кукла се беше превърнала в голямата ѝ мечта от момента, в който я зърна за първи път. За съжаление, когато заговаряше за нея у дома, чуваше от майка си все едно и също: „Съжалявам, но тази кукла е скъпа, а ти и без това имаш предостатъчно играчки“. Момичето въздъхна и тръгна бавно към къщи.

Изведнъж сред купчината листа под едно дърво нещо привлече погледа ѝ. Мария се приближи, разрови с маратонката си и видя банкнота от двадесет евро. Сърцето ѝ затупка учестено. Огледа се, но наоколо нямаше никого.

„Щом не е на никого, значи е моя“ – помисли момичето, наведе се и бързо скри банкнотата в джоба на якето си.

– Хм, това не са малко пари – отбеляза майка ѝ, щом разбра за находката. – С тях спокойно можем да си напъл-

ним хладилника.

– Но, мамо, те са мои! Аз си ги намерих! Нали няма да ми ги вземеш? – развълнува се Мария.

– Няма! Но кажи ми какво ще правиш с толкова пари?

– Ще си купя куклата – онази, за която ти говорих!

Мария заподскача от радост, като се смееше весело.

Още същия следобед тя нетърпеливо забърза към магазина. Докато подскачаше, доволна, забеляза, че срещу нея по улицата върви Румен, новият ученик в класа. Той беше мълчаливо и затворено, винаги зле облечено момче, което караше другите ученици да странят от него. От няколко дни не се беше вясвал в училище и никой не знаеше защо.

– Здравей! – махна му приветливо Мария.

Румен, който вървеше, забил поглед в асфалта, се изненада и бързо отвърна:

– Здравсти.

Усмивна се някак сконфузено, а след това побърза да се отдалечи, като накуцваше странно.

– Чакай! – извика Мария. – Защо вече не идваш на училище?

– Бях болен – промърмори той съвсем неубедително и момичето забеляза, че ушите му пламнаха.

– От какво си болен? Кракът ли те боли? Видях, че куцаш...

Погледът ѝ падна върху обувката на Румен. Тя беше скъсана отпред и от дупката се подаваше любопитно белият чорап, който, разбира се, вече бе престанал да бъде бял.

„Затова ли стъпва по този начин, сякаш го боли кракът“ – досети се Мария, а на глас каза:

– Къде си си скъсал така обувката?

– Откъде да знам, днес ще си купувам нови – сконфузи се Румен. – Трябва да тръгвам. Чао.

Той се обърна и се затича, доколкото можеше, като влачеше смешно обутия си в скъсаната маратонка крак. Мария постоя няколко секунди, загледана в бързо отдалечаващото се момче. „Сигурно затова не идва на училище – мислеше си тя. – Може би няма какво да обуе.“ Спомни си как

веднъж в класа някой бе споменал, че Румен няма баща и че майка му е много болна.

Една нова мисъл я завладя с особена сила и тя почувства, че желанието ѝ да ходи до магазина за играчки странно бързо се изпари.

– Ще си помисля още малко. Може пък да отида утре, веднага след училище – реши тя и се прибра вкъщи.

След вечеря Мария и родителите ѝ се събраха в хола пред камината, където обичаха да прекарват остатъка от вечерта в четене на Божието Слово. И както всеки път, баща ѝ се помоли, отвори Библията и прочете:

„Който дава на сиромасите, няма да изпадне в немотия, а който закрива очите си, за да не ги вижда, ще има много клетви“ (Притчи 28:27).

След като обсъдиха стиха и отбелязаха няколко начина за помагане на бедните, Мария промълви:

– Днес срещнах Румен, новото момче от класа. От няколко дни не идва на училище. Може би – понеже обувките му са скъсани и майка му няма пари да му купи други. На него никога нищо не му купуват! Затова винаги ходи със стари панталони и окъсели пуловери. Според мен е добро момче, но е много срамежливо и почти няма приятели.

– Сигурно това семейство е много бедно – каза майка ѝ сериозно. – Да не говориш за онази жена и сина ѝ, които отскоро започнаха да посещават църквата? – досети се тя изведнъж.

– Да! Това са Румен и майка му. Той си няма баща.

– Не можем ли да направим нещо за тях? Да ги поканим вкъщи за вечеря например – предложи бащата.

– Чудесна идея! – възкликнаха почти едновременно Мария и майка ѝ. – Така ще можем да се опознаем и да се сприятелим.

Майката на Румен остана приятно изненадана и прие с удоволствие поканата. Оказа се, че живеят съвсем наблизко – малко по-надолу на същата улица.

На следващия ден Мария пак не купи куклата, макар че не спря да си мисли за нея.

Гостите дойдоха в точно определеното време и веднага щом прекрачиха прага, майката на Румен започна да се извинява за неугледните маратонки на сина си.

– Представяте ли си, бях му дала двадесет евро, да си купи нови обувки, а той да ги изгуби и да се усети за това чак в магазина! Сега ще ходи със скъсаните, докато не получа заплата в края на месеца.

Момчето стоеше с наведена глава и пламнали бузи.

Родителите на Мария се спогледаха, а тя изтича в стаята си, извади банкнотата и я притисна към сърцето си.

„Значи това са парите на Румен и сигурно трябва просто да му ги... върна – помисли си тя тревожно. – Но тогава как ще мога да си купя куклата?“

Тази мисъл я накара бързо да прибере парите и да се върне при гостите.

По време на вечерята майката на Румен започна да разказва как съпругът ѝ е починал най-неочаквано. И как малко преди това заедно с него били взели голям заем от банката и сега се налагало да го изплаща сама. Освен това и със здравето била закъсала напоследък, което още повече усложнявало нещата.

Мария отново се почувства неловко. „Нали аз си ги намерих! Значи вече са мои!“ – убеждаваше тя сама себе си, като се опитваше да успокои своята съвест.

За десерт сервираха торта и Румен нагъваше с апетит голямо парче. Майка му се усмихна тъжно и, като го погали по косата, отбеляза:

– Последно сме яли торта преди една година по случай рождения му ден. Но не се оплакваме, защото Бог винаги е бил милостив с нас. Нали, синко?

Румен кимна доволно в знак на съгласие, защото устата му беше пълна, при което всички се разсмяха.

– Ето, днес вие ни поканихте в дома си и тук усетихме домашен уют и топлина – продължи жената и очите ѝ се насълзиха. – Благодарим ви от сърце! Вие сте мило семейство! Ще се молим всеки ден Бог да ви благославя!

При тези думи Мария почувства, че я облива гореща

вълна. Стана, отиде в стаята и се върна, като стискаше банкнотата зад гърба си.

Тъкмо в този момент Румен и майка му се изправиха, за да си тръгват и докато се сбогуваха на вратата, Мария извади парите:

– Румене, имам една изненада за теб! Погледни! Това са твоите пари, аз ги намерих вчера на улицата под едно дърво.

– Наистина ли? – радостно възкликна момчето, а родителите на Мария се усмихнаха, доволни.

– О! Това не са моите пари! – разочаровано каза момчето. – Моите бяха две банкноти по 10 евро.

Мария се смути и бузите ѝ пламнаха.

– Нищо! – каза тя с пресипнал глас. – Вземи ги! Аз ... Подарявам ти ги!

– А, не! Не можем да приемем пари от вас! Вечерята беше предостатъчна. Няма нужда от повече подаръци! – намеси се майката на момчето, усмихната.

И макар че родителите на Мария също започнаха да настояват, гостите си тръгнаха, много благодарни, но без да приемат банкнотата.

Когато вратата се затвори, майката на Мария я прегърна и каза:

– Радвам се, че постъпи така, дъще! С баща ти много се гордеем с теб!

Мария изведнъж се измъкна от ръцете на майка си и изчезна, като след малко се върна с един плик за писмо и с една бележка, на която беше надраскала набързо: „За Румен, защото Исус го обича много, а също и за неговата майка“. Постави бележката в плика, а след това пхна там и банкнотата. Погледна сериозно родителите си и попита:

– Кой ще ме придружи навън, че трябва да занеса едно писмо? Румен и майка му се нуждаят много повече от тези пари, отколкото аз. Как беше онзи стих, дето го четохме снощи – в който се казва, че трябва да помагаме на бедни и вдовици?

– Чудесно решение, малката ми! – този път татко прегър-

на Мария и я целуна. – Добави и това в плика! Той извади от джоба си още една банкнота от двадесет евро и я подаде на дъщеря си. – Аз ще те придружа – намигна ѝ весело той.

На другата вечер на вратата се позвъни. Семейството на Мария беше седнало в хола и четеше от Библията, както обикновено. Когато майката стана да отвори, видя на прага тяхната нова позната. Беше усмихната и държеше в ръцете си плика за писмо, който Мария и баща ѝ бяха пуснали в нейната пощенска кутия предната вечер.

– Дойдох да ви благодаря! Лесно се досетихме с Румен от кого е писмото.

– Заповядайте, влезте! – настоя гостоприемно майката на Мария.

– Не искам да ви притеснявам. Дойдох само да благодаря...

– Няма нужда да ни благодарите – каза Мария въодушевено. – Тате, подай ми Библията! – помоли тя баща си и прочете: „Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили“ (Матей 25:40).

Очите на жената се просълзиха.

– Моля ви, не се притеснявайте, това не е нищо особено, само малка помощ! – възкликна майката на Мария.

– За мен е много голяма! – отговори жената. – Защото се почувствахме обичани! А това не може да се сравни и с всичките пари на света!